

Arrest

nr. 247 750 van 19 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54, 3^e verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Char Bagh van het district Qarghai van de provincie Laghman. U komt uit een familie van juweliërs. Uw familie baatte een juweliërszaak uit in de bazaar van Char Bagh. Op donderdag gingen jullie dikwijls naar de Gamberi legerbasis en verkochten daar juwelen aan Amerikaanse militairen. Omwille van deze activiteiten ontvingen uw vader, uw oom S. Z. (...) (O.V. (...)) en uzelf telefonische bedreigingen. Vanwege deze bedreigingen verkreeg uw oom Z. (...) de toelating een zaak te openen binnen de muren van de basis. Op een dag poogden onbekenden u te ontvoeren

maar slaagde u er in hieraan te ontsnappen. Na deze poging tot ontvoering ontvingen jullie nog een dreigbrief van de taliban. Ze eisten dat u met hen meewerkte, zo niet dienden jullie drie miljoen Afghani te betalen. Op 21 hamal 1394 (10 april 2015 volgens de Gregoriaanse kalender hierna GK) verhuisden jullie naar het huis van de schoonvader van uw oom in het dorp Mandrawar in het district Qarghai. Op 4 saratan 1394 (25 juni 2015 GK) verlieten jullie Mandrawar nadat uw oom opnieuw een dreigtelefoon ontving van de taliban waarbij ze stelden jullie schuilplaats te kennen en dreigden jullie te doden. Uw vader en uw oom besloten samen met u Afghanistan te verlaten. Jullie verbleven nog drie nachten in het huis van de smokkelaar. Op 7 saratan 1394 (28 juni 2015) vertrokken jullie naar Iran. In Iran verloor u het contact met uw vader. U vernam tot op heden geen nieuws meer van hem. U kwam samen met uw oom Z. S. (...) aan in België op 1 augustus 2015 waar jullie op 3 augustus een verzoek om internationale bescherming indienden. U vreesde bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u kopieën voor van een embleem, twaalf foto's, de taskara van uw vader, uw taskara, de taskara van uw oom, een attest opgemaakt voor uw oom door het Amerikaanse leger, een dreigbrief, een aangifte van het districtscentrum en een attest neer.

Het CGVS nam op 24 januari 2019 een beslissing in uw dossier. Er werd geen geloof gehecht aan uw asielmotieven maar het CGVS achtte het aannemelijk dat u uit het district Qarghai, gelegen in de provincie Laghman, afkomstig bent. Om deze reden werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 30 augustus 2019 werd u door de spoorweggpolitie in Luik gecontroleerd wanneer u uit een trein stapte komende van Frankfurt. U bleek in het bezit van een Afghaans paspoort, een factuur van een hotelovernachting in Düsseldorf en een vliegtuigticket van Dubai naar Düsseldorf. Nader onderzoek van uw paspoort toonde aan dat u op 26 juli 2019 via Düsseldorf naar Kabul reisde en op 29 augustus 2019 van Kabul terugkeerde.

Op 23 september 2019 ontving het CGVS een schrijven van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dd. 9 september 2019 waarin het CGVS werd verzocht om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus te onderzoeken gelet op deze nieuwe elementen.

U werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 13 januari 2020 om deze nieuwe elementen te komen toelichten voor het CGVS. U verklaart dat u naar Kabul bent gereisd omdat uw moeder ziek was en er in een ziekenhuis in Kabul was opgenomen. U verbleef er de hele tijd in het huis van de familie van uw vriend Zi. (...). U stelt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat u er geen steun of hulp heeft en omdat u vreest dat de Afghanen u er zouden beschouwen als een ongelovige omwille van uw werk voor de Amerikanen en uw verblijf in het buitenland. Ook vreest u in geval van een eventuele terugkeer dat u misschien zou worden ontvoerd omdat men zou denken dat u rijk bent omdat u in het buitenland heeft gewoond. Ook haalt u de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan aan. U vreest u hierdoor te worden gedood.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: een brief van Zi. (...) sd., prints van e-mails dd. 09.03.2019, 15.07.2019 en 06.01.2020, een kopie van een attest van Kabul Asia Hospital dd. 15.08.2019, kopieën van drie bundels medische documenten, een Afghaans paspoort op uw naam dd. 11.06.2019, een kopie van twee pagina's van een Belgisch paspoort op naam van Zi. S. (...), een printscreen van uitgewisselde berichten, een printscreen van een overzicht van financiële transacties en twee e-mails van uw advocaat dd. 05.02.2020 en dd. 08.02.2020.

B. Motivering

U kreeg op 24 januari 2019 de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie bleek dat er in het district Qarghai gelegen in de provincie Laghman een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 ,§2, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Uit informatie vervat in uw administratief dossier, blijkt dat u in de zomer van 2019 bent teruggekeerd naar Afghanistan. Meer bepaald reisde u met behulp van uw Afghaans paspoort op 26 juli 2019 naar Afghanistan om vervolgens op 29 augustus 2019 terug te keren. Daar deze informatie aanleiding kan geven tot een heroverweging van de u eerdere toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd u opgeroepen voor gehoor. Dit persoonlijk onderhoud vond plaats op 13 januari 2020.

Er dient hierbij opgemerkt te worden dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a.

tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet wanneer na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus komt vast te staan dat de asielzoeker overeenkomstig artikel 48/5, § 3 Vreemdelingenwet binnenlandse of nationale bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In dit opzicht dient benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat u zich niet aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kon er toen niet redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

U verklaart dat uw terugkeer naar Afghanistan louter werd ingegeven door de medische situatie en hospitalisatie van uw moeder (CGVS, p. 16 & 17). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent niet overtuigen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de manier waarop u te weten bent gekomen dat uw moeder in een ziekenhuis in Kabul lag, weinig plausibel zijn. Meer bepaald stelt u dat u een tijdje geen contact meer had met uw moeder en dat u het adres van uw moeder en haar telefoonnummer aan uw vriend Zi. (...) gaf wanneer hij naar Afghanistan ging, in de hoop dat hij uw moeder zou kunnen contacteren en dat hij een nieuwe gsm aan uw moeder zou kunnen geven (CGVS, p. 10). Enkele dagen na zijn aankomst in Afghanistan belde u Zi. (...) op (CGVS, p. 10). Hij had nog steeds geen telefonisch contact met uw moeder kunnen leggen (CGVS, p. 10). Hierna gaf u Zi. (...) het telefoonnummer van uw oom langs moederskant waarna hij uw oom opbelde (CGVS, p. 11). Uw oom zei Zi. (...) dat uw moeder in een ziekenhuis in Kabul lag waarna Zi. (...) u hiervan op de hoogte bracht (CGVS, p. 11). Het is opmerkelijk dat u zelf uw oom niet heeft opgebeld om zich te informeren toen uw moeder al een tijdje onbereikbaar was. Uw verklaring dat uw oom woont in een regio waar er geen ontvangst is (CGVS, p. 26), kan niet worden gevolgd. Immers, deze oom woont volgens uw verklaringen in het dorp Shamshapoor, gelegen in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar (CGVS, p. 6, 7, 25 & 26). Dit dorp ligt slechts op enkele kilometers van de provinciehoofdstad Jalalabad en ligt net naast het districtscentrum van Surkhrod (zie administratief dossier). Bijgevolg is het onwaarschijnlijk dat uw oom niet regelmatig telefonisch of via internet bereikbaar is. Ook is het vreemd dat uw oom niet zelf heeft geprobeerd u te bereiken toen uw moeder in Kabul werd opgenomen in het ziekenhuis. Deze vaststelling is des te vreemder aangezien u verklaart dat deze oom uw moeder van Laghman naar Kabul heeft gebracht en dat deze oom in zijn auto buiten het ziekenhuis in Kabul bleef totdat u in Kabul aankwam (CGVS, p. 23 & 24). Aangezien Kabul de Afgaanse hoofdstad is kan er redelijkerwijze worden verwacht dat er regelmatig ontvangst is en dat uw oom u spontaan na zijn aankomst in Kabul op de hoogte zou hebben gebracht van de ziekenhuisopname van uw moeder.

Daarenboven is ook de geloofwaardigheid van de verklaarde hospitalisatie van uw moeder in Kabul in het gedrang. Zo dient te worden opgemerkt dat u zeer vaag blijft wanneer u wordt gevraagd de buitenkant van het ziekenhuis waar uw moeder verbleef, te beschrijven. Wanneer u een eerste keer werd gevraagd om in detail de buitenkant van het ziekenhuis te beschrijven, stelt u dat er een barrière was om auto's tegen te houden, dat er een grote parking was, dat er banken en stoelen waren, dat er aan beide kanten oude gebouwen waren en dat het ziekenhuis ramen had (CGVS, p. 22). Wanneer vervolgens wordt gevraagd om u te focussen op het ziekenhuisgebouw zelf en gevraagd wordt naar de kleur en het aantal verdiepingen, antwoordt u dat het binnenin een crèmekleur had en dat er aan de voorkant blauwachtig glas was (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met de vaststelling dat niet heel het gebouw in glas is en dat de protection officer graag de kleur van het gebouw wil weten, komt u niet verder dan te stellen dat de hoeken anders waren en dat u sprak over de kleur van de glazen (CGVS, p. 22). Hierna wordt u gevraagd om het ziekenhuisgebouw te tekenen, gezien van het oogpunt wanneer u ervoor stond. Echter, deze tekening is erg vaag en bevat niet veel meer dan een rechthoek (zie annex

bij notities persoonlijk onderhoud dd. 13.01.2020). Wanneer hierna nogmaals wordt aangegeven dat de protection officer graag de kleur van de buitenkant het gebouw wil weten - uitgezonderd het glas, antwoordt u dat u de kleur niet kunt zeggen omdat u er niet op lette (CGVS, p. 22). Bovenstaande vage verklaringen omtrent de buitenkant van het ziekenhuisgebouw naar waar u tot 15 augustus 2019 iedere dag ging om uw moeder te bezoeken (CGVS, p. 21), is zeer opmerkelijk. Bovenstaande onwetendheden omtrent de buitenkant van het ziekenhuis staan in schril contrast met uw gedetailleerde kennis van de wijken en plaatsen die u passeerde op weg van het huis van Zi. (...) naar het ziekenhuis. Zo vermeldt u achtereenvolgens de Karte Naw heuvel, Bagrami, Hussein Khel, het Boot Khak rondpunt, Arzan Qimat en het Mamoriat kruispunt (CGVS, p. 21). Het is niet aannemelijk dat u deze plaatsnamen wel heeft kunnen onthouden doch niet (de kleur van) de buitenkant van het ziekenhuisgebouw.

Ook de door u neergelegde documenten ter staving van de ziekenhuisopname van uw moeder overtuigen niet. Zo verklaart u dat u de kopie van het attest van Kabul Asia Hospital dd. 15.08.2019 (document 14) – samen met de andere medische documenten – via de broer van Zi. (...) heeft opgevraagd nadat u de oproepingbrief heeft gekregen om zich op 13 januari 2020 op het CGVS aan te bieden (CGVS, p. 18 & 19). Deze convocatie werd in december 2019 naar u verstuurd. Echter, in de kopie van het attest van Kabul Asia Hospital wordt duidelijk vermeld dat dit attest reeds op 15 augustus 2019 werd opgemaakt. Geconfronteerd met de vaststelling dat dit attest is opgemaakt toen u nog in Afghanistan verbleef, stelt u dat die datum gaat over de periode waarin uw moeder was gehospitaliseerd (CGVS, p. 19). Wanneer vervolgens nogmaals wordt verduidelijkt dat dit attest is opgemaakt op 15 augustus 2019, geeft u aan dat het misschien een vergissing van de dokter betreft (CGVS, p. 16). Deze post factum verklaring overtuigt niet. Aangezien u stelt dat u bovenvermeld attest dd. 15.08.2019 via de broer van Zi. (...) heeft opgevraagd nadat u de oproepingbrief heeft gekregen om zich op 13 januari 2020 op het CGVS aan te bieden en waaruit bleek dat het CGVS op de hoogte was van uw terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 18 & 19), heeft dit document bovendien een sterk gesolliciteerd karakter. In verband met de kopieën van drie bundels medische documenten moet worden opgemerkt dat de meeste van deze documenten geen patiëntennaam vermelden en louter handgeschreven A4-papieren - en bijgevolg gemakkelijk te vervalsen - zijn (document 15, 16 & 17). Wat betreft de medische documenten moet ook opgemerkt worden dat een groot deel van deze documenten in het Engels zijn opgesteld. Nochtans is Engels geen officiële taal in Afghanistan (zie administratief dossier). Tevens betreffen de medische documenten slechts kleurenkopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde opmerkelijkheden aangaande uw terugkeermotief te herstellen.

Daarnaast biedt u het CGVS geen correct zicht over waar en bij/met wie precies u in Kabul heeft verbleven tijdens uw terugkeer.

Vooreerst moet hieromtrent worden opgemerkt dat u niet weet wie de eigenaar was van het huis waar u samen met de vader en broer van Zi. (...) in Kabul zou hebben verbleven (CGVS, p. 13). Ook weet u niet wie er nog in dit huis leefde (CGVS, p. 13). Tevens weet u niet wat het beroep van de vader en de broer van Zi. (...) was (CGVS, p. 13 & 21). Aangezien u meer dan een maand in dit huis in Kabul zou hebben verbleven, zijn deze onwetendheden onwaarschijnlijk. Bovendien stelt u dat Zi. (...) 10 à 11 dagen samen met u in Afghanistan verbleef vooraleer hij zonder u terugkeerde naar België (CGVS, p. 12). Echter, uit de kopie van twee pagina's van een Belgisch paspoort op naam van Zi. S. (...) en uit de print van de e-mail dd. 09.03.2019 blijkt dat Zi. (...) van 2 juli 2019 tot 31 juli 2019 in Afghanistan heeft verbleven. Aangezien uit uw paspoort blijkt dat u op 26 juli 2019 in Afghanistan bent aangekomen, betekent dit dat jullie amper zes dagen gelijktijdig in Afghanistan zijn geweest. Aangezien u verklaart te hebben verbleven in het huis waar de familie van Zi. (...) woonde en waar Zi. (...) zelf ook verbleef tijdens zijn verblijf in Kabul (CGVS, p. 12 & 24), is bovenstaande inconsistentie opmerkelijk.

In verband met de e-mail van uw advocaat dd. 05.02.2020 die een aantal correcties bevatten die u wenst aan te brengen in de notities die tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 13 januari 2020 werden gemaakt, moet worden opgemerkt dat u hierin uw verklaringen omtrent het aantal dagen dat Zi. (...) tegelijk met u in Afghanistan verbleef, aanpast. Daar waar u op het persoonlijk onderhoud stelde – zoals reeds vermeld - dat Zi. (...) 10 à 11 dagen samen met u in Afghanistan verbleef vooraleer hij zonder u terugkeerde naar België (CGVS, p. 12), liet u in de e-mail van uw advocaat dd. 05.02.2020 liet optekenen dat hij gedurende vijf dagen met u in Afghanistan was en dat hij daarna terug naar België keerde (CGVS, p. 12). Het is duidelijk dat u uw antwoord op deze vragen verandert zodat ze niet meer tegenstrijdig zijn met de data op de stempels in de kopie van het paspoort van Zi. (...) dat u neerlegt.

Dergelijke post factum aanpassingen heffen bovenstaande inconsistenties niet op. Hetzelfde dient te worden opgemerkt over de aanpassing van uw verklaringen over het aantal dagen dat Zi. (...) al in Afghanistan was op het moment dat hij uw tickets reserveerde en het aantal dagen dat hij in Afghanistan verbleef vooraleer u er toekwam. Zo verklaarde u op het CGVS dat Zi. (...) misschien 10 dagen voor uw boeking in Afghanistan is aangekomen en dat hij er 20-25 dagen was vooraleer u er toekwam (CGVS, p. 12). In de e-mail van uw advocaat dd. 05.02.2020 verandert u uw verklaring hieromtrent en stelt u dat hij misschien 15 dagen voor uw boeking in Afghanistan is aangekomen en dat hij er 26 dagen was vooraleer u er toekwam. Wat betreft de brief geschreven door Zi. (...) sd. moet worden opgemerkt dat de inhoud hiervan niet overeenkomt met de informatie vervat in de kopie van twee pagina's van het Belgisch paspoort op naam van Zi. S. (...) en in de print van de e-mail dd. 09.03.2019. Daaruit blijkt namelijk dat Zi. (...) van 2 juli 2019 tot 31 juli 2019 in Afghanistan heeft verbleven. Echter, in de brief geschreven door Zi. (...) wordt vermeld dat hij zich van 26 juli 2019 tot 29 augustus 2019 bevond in zijn ouderlijk huis in Afghanistan. De in deze brief geschreven data komen overeen met uw verblijfsperiode in Afghanistan. Deze inconsistentie is zeer opmerkelijk. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat deze brief door eender wie kan zijn getypt, een gesolliciteerd karakter heeft en geen ander licht kan werpen op de in deze beslissing vastgestelde inconsistenties en opmerkelijkheden.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u voorgehouden motief van terugkeer naar Afghanistan en aan de door u voorgehouden verblijfplaats en verblijfsituatie tijdens die terugkeer.

Daarnaast kan nog worden vermeld dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u helemaal niet wist dat u na het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus niet zonder meer kon terugkeren naar uw land van herkomst, in casu Afghanistan (CGVS, p. 16, 17 & 25). Hieromtrent moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat u van streek was wanneer u in Luik bij het afstappen van de trein afkomstig uit Duitsland werd gecontroleerd en waarbij uw paspoort werd gevraagd (zie administratief dossier). Ook blijkt uit diezelfde informatie dat de politie uw vliegtuigticket vroeg, dat u zei dat u het niet had en dat de politie het vliegtuigticket heeft gevonden tijdens het doorzoeken van uw zak (zie administratief dossier). Bovenstaand vermeld gedrag van u wijst erop dat u uw vliegtuigticket wilde verborgen houden voor de politie en dat u wel degelijk wist dat u na het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus niet zonder meer kon terugkeren naar Afghanistan. Een verdere bevestiging van dit vermoeden wordt gevonden in de vaststelling dat in de beslissing van het CGVS waarin u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, een link is vermeld naar een website waar u meer informatie kunt terugvinden over uw statuut als subsidiair beschermde en waar u ook een brochure vindt over uw rechten en plichten als subsidiair beschermde. Bovendien had u toen ook al een advocaat die u verdere uitleg kon verschaffen over uw rechten en plichten als subsidiair beschermde. Deze vaststellingen tasten uw geloofwaardigheid verder aan.

Uit de stukken waarover het CGVS beschikt en uit uw eigen verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op 13 januari 2020 blijkt dat u tijdens uw terugkeer naar Afghanistan in de stad Kabul verbleven heeft, een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient er onderzocht te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, toen niet redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde motief om naar Kabul te reizen en uw verklaarde verblijfplaats/verblijfssituatie in Kabul (zie supra).

Uw gebrekkige medewerking laat niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (leef)situatie ter plaatse en het werkelijk familiaal en/of financieel netwerk waarop u in Kabul kan steunen. Het gegeven dat u hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd doet vermoeden dat u bewust tracht achter te houden dat een interne vestiging in Kabul in hoofde niet onredelijk zou zijn.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in de Afgaanse hoofdstad Kabul vestigt. Immers, u bent een volwassen man

die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. U bent er in geslaagd naar België te komen en hier een bestaan uit te bouwen, wat getuigt van creativiteit en doorzettingsvermogen. U volgde hier verschillende opleidingen. Meer bepaald volgde u hier gedurende één jaar een opleiding kok om vervolgens en tot nu toe verkoop te studeren (CGVS, p. 7). Tevens werkt u momenteel in een restaurant als jobstudent en werkt u tegelijk in een supermarkt (CGVS, p. 7 & 8). Iemand met uw capaciteiten en vaardigheden moet in staat worden geacht ook in Kabul werk te vinden. Bovendien is Kabul u niet onbekend. U bent er recent naartoe gegaan en heeft er meer dan één maand verbleven. U kent verschillende wijken en plaatsen in Kabul. Zo vermeldt u achtereenvolgens de Karte Naw heuvel, Bagrami, Hussein Khel, het Boot Khak rondpunt, Arzan Qimat en het Mamoriat kruispunt (CGVS, p. 21). Tevens blijkt uit de inreisstempel in uw Afghaanse paspoort dat u op 26 juli 2019 in Kabul bent geland en dat u op 29 augustus 2019 per vliegtuig Kabul heeft verlaten. Zoals hierboven al werd uiteengezet, heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat u daar louter en alleen was om uw zieke moeder bij te staan. Het gegeven dat u laat uitschijnen niet over een familiaal netwerk te beschikken in Kabul (CGVS, p. 25) betekent niet dat het onredelijk zou zijn om van u te verwachten dat u zich in Kabul zou vestigen. Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt weliswaar dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter ook dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Ook in de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op (beschikbaar

https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met

volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een

ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u heden in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat u actueel over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Aldus dient besloten te worden dat u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt wijst er op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en nietvoorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw verklaarde vrees om in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan te worden beschouwd als een ongelovige omwille van uw werk voor de Amerikanen en omwille van uw verblijf in het buitenland (CGVS, p. 18), moet vooreerst worden opgemerkt dat er in het kader van uw eerste verzoek geen geloof werd gehecht aan uw verklaarde problemen. Bovendien blijkt bovenstaande verklaarde vrees louter een blote bewering te zijn die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet gegeven. Immers, gevraagd wie exact u er zou beschouwen als ongelovige, komt u niet verder dan te stellen dat er geen specifieke persoon is die denkt dat u ongelovig bent en dat mensen die u zouden zien, u zouden beschouwen als ongelovige (CGVS, p. 18).

Betreffende uw vrees om in Afghanistan misschien te worden ontvoerd omdat men zou denken dat u rijk bent omdat u in het buitenland heeft gewoond (CGVS, p. 17 & 18), moet eveneens worden opgemerkt dat deze vrees een louter blote bewering is die u geenszins kunt staven aan de hand van enig concreet gegeven. Immers, gevraagd naar de reden waarom u denkt dat er soms een persoon wordt ontvoerd omdat ze denken dat hij in het buitenland was en hierdoor rijk is, verwijst u enkel naar het feit dat de vader van Zi. (...) Zi. (...) en u niet naar buiten liet gaan omdat er rond zes uur 's namiddags mensen werden gedood in het begin van de steegjes (CGVS, p. 18). Ook uw antwoord op de vraag hoe mensen te weten zouden kunnen komen dat u in het buitenland heeft verbleven, is hypothetisch en onafdoende. U antwoordt hierop namelijk dat u niet naar uw dorp kunt terugkeren omdat ze weten dat u er niet was en dat u niet wist waar u naartoe moest gaan wanneer u aankwam in de luchthaven van Kabul (CGVS, p. 18).

De overige neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. De prints van de e-mails dd. 15.07.2019 en dd. 06.01.2020 bevatten louter informatie omtrent uw vlucht naar en van Afghanistan in 2019. De printscreen van uitgewisselde berichten (document 21) bevat enkel uw contactgegevens en een kopie van uw verblijfsvergunning. De printscreen van een overzicht van financiële transacties (document 22) toont louter aan dat u 120 euro heeft betaald aan de Afghaanse ambassade in Brussel, vermoedelijk om uw paspoort te verkrijgen.

In verband met de e-mail van uw advocaat dd. 05.02.2020 die nog een aantal andere correcties bevatten die u wenst aan te brengen in de notities die tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 13 januari 2020 werden gemaakt, moet worden opgemerkt dat u uw verklaringen nogmaals op verschillende punten aanpast. Zo laat u in de e-mail optekenen dat u ontkent dat Surkh Rod een deel is van Jalalabad en voegt u eraan toe dat het Nangarhar is. Op het CGVS daarentegen bevestigt u dat Surkh Rod Jalalabad is (CGVS, p. 6). Ook voegt u in de e-mail toe dat de vader van Zi. (...) M. S. (...) wordt genoemd. Dit heeft u niet vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 13). Bovenstaande toevoegingen zijn bovendien niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek. Wat betreft de twee door u in de e-mails van uw advocaat dd. 05.02.2020 en 08.02.2020 aangehaalde typfouten door het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud, moet worden opgemerkt dat ook dit niet relevant is voor de beoordeling van uw verzoek.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het "audi alteram partem"-beginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het

verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekende partij bij beslissing van 24 januari 2019 de vluchtelingenstatus weigerde en de subsidiaire beschermingsstatus toekende. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Middels de thans bestreden beslissing heft het Commissariaat-generaal de subsidiaire beschermingsstatus op en dit op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 24 januari 2019 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend gelet op de algemene veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, met name het district Qarghai in de provincie Laghman en het destijds ontbreken van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niettegenstaande verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan haar de status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg wordt opgeheven op grond van 55/5 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt gemotiveerd dat verzoekende partij actueel over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul en dat het gegeven dat verzoekende partij heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt erop wijst dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee haar de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij vooreerst meent dat het “*audi-alteram partem*”-beginsel en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie werden geschonden nu zij op geen enkel moment werd ingelicht over de mogelijke toepassing van een intern vestigingsalternatief en zij hierover dan ook geen argumenten kon aanbrengen, wijst de Raad er echter op dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de verzoeker om internationale bescherming op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is de bestreden beslissing te nemen. Door verwerende partij wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekende partij actueel over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul waardoor zij heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Aan verzoekende partij werd bovendien tijdens haar persoonlijk onderhoud van 13 januari 2020 uitdrukkelijk gevraagd of zij zich in Kabul zou kunnen vestigen, waardoor zij bezwaarlijk kan beweren dat zij de kans niet zou hebben gekregen om eventuele zaken die een hervestiging in Kabul in de weg zouden staan te melden. Verzoekende partij beperkte zich evenwel tot de loutere verklaring dat zij zich niet zou kunnen vestigen in Kabul zonder de hulp van haar vriend Zi. (notities CGVS d.d. 13/01/2020, p. 25). Gelet op hetgeen in de bestreden beslissing wordt opgemerkt in verband met het profiel van verzoekende partij,

met name dat zij een volwassen man betreft zonder gezondheidsproblemen die erin geslaagd is naar België te komen en hier een bestaan uit te bouwen, die voorts ook over de capaciteiten en vaardigheden beschikt om in Kabul werk te vinden en voor wie de stad Kabul niet onbekend is, kan deze verklaring evenwel niet volstaan. Ten slotte onderstreept de Raad nog dat uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij ook in haar verzoekschrift geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat van haar niet verwacht kan worden dat zij zich in de stad Kabul vestigt.

2.2.4. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de motivering in de bestreden beslissing dat zij geenszins overtuigt wat betreft de door haar aangehaalde reden van haar terugkeer naar Afghanistan, namelijk de medische situatie en hospitalisatie van haar moeder, met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Desbetreffende motieven blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.5.1. Daar waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan de door haar voorgehouden verblijfplaats en verblijfssituatie tijdens haar terugkeer naar Afghanistan, erkent verzoekende partij dat zij inderdaad nauwelijks informatie heeft over de ouders van Zi. Zij wijst er echter op dat haar verblijf uitzonderlijk was, dat zij als een occasionele gast werd beschouwd en dat er geen affectieve relatie werd ontwikkeld met de ouders van Zi.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, gelet op haar verklaring dat zij meer dan een maand in het huis van de familie van Zi. in Kabul zou hebben verbleven, het totaal onaannemelijk is dat verzoekende partij niet weet wie de eigenaar was van het huis waar zij verbleef samen met de vader en broer van Zi., dat zij niet weet wie er nog in dit huis leefde en dat zij niet weet wat het beroep van de vader en broer van Zi. was. Dit geldt des te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat zij veel van haar tijd in Kabul binnen in het huis doorbracht en onder meer samen met de broer van Zi. televisie keek en met de kaarten speelde (administratief dossier, stuk 4, map “*deel CGVS*”, notities CGVS d.d. 13/01/2020, p. 24). Dat tijdens dit verblijf geen “*affectieve relatie*” werd ontwikkeld kan niet verklaren waarom zij van dergelijke basisinformatie over haar huisgenoten niet op de hoogte is. Haar onwetendheid desbetreffend ondergraaft op ernstige wijze de door haar voorgehouden verblijfplaats en verblijfssituatie tijdens haar terugkeer naar Afghanistan.

2.2.6.1. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, voert verzoekende partij aan dat uit het EASO COI-rapport inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan d.d. juni 2019 blijkt dat de situatie in Kabul verergerde sinds 2017 en nog steeds uiterst volatiel en veranderlijk is.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij hiermee op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet *in concreto* in een ander daglicht stelt. Verzoekende partij brengt desbetreffend geen concrete elementen aan en desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7.1. Voorts betoogt verzoekende partij dat het geenszins redelijk is van haar te verwachten dat zij zich in Kabul vestigt. Zij onderstreept dat zij er niet beschikt over een sociaal netwerk noch over materiële en/of financiële steun. Ook meent zij dat haar “*magere professionele ervaring*” haar niet van nut zal zijn in Afghanistan.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat deze bemerkingen geen ander licht werpen op de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing omtrent het voorhanden zijn van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de stad Kabul in hoofde van verzoekende partij. Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet verder komt dan het louter herhalen van eerdere verklaringen en het tegenspreken van de conclusies van verwerende partij, zonder evenwel de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing *in concreto* in een ander daglicht te stellen. In het bijzonder gaat zij voorbij aan de vaststelling dat uit haar verklaringen blijkt dat zij wel degelijk over de capaciteiten en vaardigheden beschikt om in Kabul werk te vinden en de bemerking dat voorts het gegeven dat zij niet over een familiaal netwerk zou beschikken in Kabul op zich niet betekent dat het onredelijk zou zijn om van haar te verwachten dat zij zich in Kabul zou vestigen, nu uit de *UNHCR Guidelines* van 30 augustus 2018 blijkt dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke

of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

2.2.8. Waar verzoekende partij verder duidt op de moeilijke socio-economische levensomstandigheden waarin terugkeerders en IDP's terechtkomen in Kabul en dienaangaande verwijst naar het EASO COI-rapport inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan d.d. juni 2019, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partij, gelet op haar persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat zij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partij in de stad Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het dossier van verzoekende partij geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren.

2.2.9. Wat betreft nog het door verzoekende partij aangehaalde risico om als verwesterd te worden gepercipieerd nu zij Afghanistan reeds in 2015 verliet, stelt de Raad vast dat in de rapporten waarnaar verwerende partij in haar beslissing verwijst en in de door verzoekende partij aangehaalde rapporten inderdaad melding wordt gemaakt van het potentiële risicoprofiel van personen die als 'verwesterd' worden beschouwd doch dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van haar verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden noch *in concreto* aantoont dat haar verblijf in Europa van haar een dermate verwesterde persoon zou hebben gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, er niet zou kunnen aarden en haar leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Een loutere verwijzing naar haar verblijf in Europa sinds 2015 volstaat hiertoe allerminst, temeer nu vastgesteld dient te worden dat zij in de zomer van 2019 vrijwillig gedurende een maand terugkeerde naar Kabul, Afghanistan, en zij geen gewag maakt van concrete problemen omwille van haar verblijf in Europa.

2.2.10. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar verschillende rapporten en internetartikelen wijst op de veiligheidssituatie in de provincie Laghman, zo onder meer naar het recente EASO-rapport van september 2020 waarnaar verwezen in de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota, benadrukt de Raad dat uit het voorgaande evenwel blijkt dat verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich te vestigen in de stad Kabul, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Daar waar verzoekende partij in haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota nog verwijst naar het rapport "*Nansen Note 2020-3. Kaboul en tant qu'alternative de protection interne pour les personnes en besoin de protection subsidiaire*" en zich desbetreffend beperkt te stellen: "*Dit artikel gaat verder in op de problematiek van het intern vestigingsalternatief in Kaboel dat wordt voorgesteld door verwerende partij en houdt een bijkomend bewijs in dat dit alternatief niet toepasbaar is, rekening houdend met de huidige omstandigheden in Kaboel*" bemerkt de Raad dat waar in het rapport gesteld wordt dat "(d)epuis août 2018, le HCR estime qu'il n'existe pas d'alternative de protection interne (API) à Kaboul" (vrije vertaling: 'sinds augustus 2018, meent het UNHCR dat er geen intern vestigingsalternatief (IVA) voorhanden is in Kabul'), hierboven reeds werd opgemerkt dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van de EASO Country Guidance note van juni 2019 evenwel blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Uit de richtlijnen van UNHCR blijkt dat toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Waar voorts in de nota van Nansen de veiligheidssituatie in de stad Kabul besproken wordt en verwezen wordt naar verschillende internationale rapporten, waaronder het recente EASO-rapport "*Afghan Security Situation – Country of Origin Information Report*" d.d. september 2020, stelt de Raad vast dat deze informatie geen afbreuk doet aan bovenstaande beoordeling van de

veiligheidssituatie in de stad Kabul zoals vermeld door verwerende partij nu hieruit niet blijkt dat de situatie in de stad Kabul dermate is gewijzigd dat voormelde beoordeling niet langer correct is. Gelet op het voorgaande stelt verzoekende partij bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht.

2.2.11. Aangaande de verwijzing van verzoekende partij naar een beslissing van het Franse *Cour National du Droit d'Asile* (bijlage 3 van het verzoekschrift) en verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad er nog op dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft.

2.2.12. Zoals reeds gesteld werd de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus opgeheven kan worden indien de omstandigheden op grond waarvan de beschermingsstatus aan de vreemdeling werd toegekend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Aangezien ten tijde van het nemen van de beslissing waarbij verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in haar regio van herkomst een veilig en redelijk vestigingsalternatief ontbrak, kan met rede worden vastgesteld dat de omstandigheden inmiddels gewijzigd zijn in die zin dat er thans een veilig en redelijk vestigingsalternatief voorhanden is, met name Kabul. Uit wat voorafgaat blijkt evenzeer dat de verandering van omstandigheden, met name de mogelijkheid van een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

2.2.13. In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 13 januari 2020 de kans kreeg om te reageren op het nieuwe element in verband met haar subsidiaire beschermingsstatus en redenen aan te halen voor het eventuele behoud van haar status, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat er thans een veilig en redelijk vestigingsalternatief voorhanden is, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De opheffing van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT